

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story ■ מקרא-key	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	--

יומא-הוציא או לו	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מט.
חפן חבירו ונתן לתוך חפניו מהו? מלא חפניו בעיניו - והא איכא, או דילמא ולקח והביא בעיניו - והא ליכא?	מימרא	מאן דאמר												מט.
תניקו.		בעי רב פפא:												מט.
חפן ומת, מהו שיכנס אחר בחפינתו?		בעי רבי יהושע בן לוי:												מט.
בא וראה שאלת הראשונים.		רבי חנינא:												מט.
למימרא דרבי יהושע בן לוי קשיש?														מט.
לי התיר רבי חנינא לשתות שחליים בשבת		והאמר רבי יהושע בן לוי:												מט.
לשתות? פשיטא														מט.
כל האוכלין אוכל אדם לרפואה, וכל המשקין שותה		דתנן:												מט.
אלא: לשחוק ולשתות שחליים בשבת.														מט.
היכי דמי?														מט.
אי דאיכא סכנתא														מט.
משרא שרי														מט.
ואי דליכא סכנתא														מט.
מיסר אסיך														מט.
לעולם דאיכא סכנתא, והכי קא מבעיא ליה: מי מסיא - דניחול עליהו שבתא, או לא מסיא, ולא ניחול עלייהו שבתא.														מט.
ומאי שנא רבי חנינא?														מט.
משום דבקי ברפואות הוא														מט.
מעולם לא שאלני אדם על מכת פרדה לבנה וחיה.		דאמר רבי חנינא:												מט.
והא קא חזינן דחיי														מט.
אימא: וחיי.														מט.
והא קא חזינן דמיתסו														מט.
בסומקן אינהו, וחזירן ריש כרעיהו קאמרינן.														מט.
מכל מקום שמע מינה דרבי חנינא קשיש.														מט.
שאלתן - כשאלה של ראשונים.		אלא הכי קאמר: [רבי חנינא]												מט.
ומי אמר רבי חנינא הכי?														מט.
בפר - ולא בדמו של פר.		והאמר רבי חנינא:												מט.
קטורת שחפנה קודם שחיטת הפר - לא עשה ולא כלום		ואמר רבי חנינא:												מט.
מדקא מיבעיא ליה הא - מכלל דקסבר בפר - ואפילו בדמו של פר ולמאי דסבירא ליה - שאילתו כשאלת הראשונים.		הכי קאמר: [רבי חנינא]												מט.
מאי הוי עלה?														מט.
אי חופן חזיר וחופן - חבירו נכנס בחפינתו, דהא מקיימא חפינה. אי אין חופן וחזיר וחופן - תבעי לך.		רב פפא:												מט.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator

יומא-הוציא לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא	מאן דאמר											
אמר ליה רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא: דרב יהושע לרב פפא:	מאן דאמר											
תופן חוזר וחופן או לא?	מאן דאמר											
כך היתה מידתה.	מאן דאמר											
מאי לאו: כשם שמדתה מבחין - כך מדתה מבפנים	מאן דאמר											
לא, דילמא שאם רצה לעשות מדה - עושה.	מאן דאמר											
אי נמי: שלא יחסר ושלא יתיר.	מאן דאמר											
כיצד הוא עושה? ואחז את הבוך בראש אצבעותיו, ויש אומרים: בשיניו, ומעלה בגודלו, עד שמגעת לבין אצילי ידיו. וחוזר ומחזירה לתוך חפניו, וצוברה, כדי שיהא עשנה שוהה לבוא.	מאן דאמר											
מפזרה, כדי שיהא עשנה ממהרת לבוא. וזו היא עבודה קשה שבמקדש.	מאן דאמר											
זו היא ותו לא? והא איכא מליקה, והא איכא קמיצה	מאן דאמר											
אלא: זו היא עבודה קשה מעבודות קשות שבמקדש.	מאן דאמר											
שמע מינה: חופן וחוזר וחופן, שמע מינה.	מאן דאמר											
שחט ומת, מה הוא שיכנס אחר בדמו? מי אמרין: בפר - ואפילו בדמו של פר, או דילמא: בפר - ולא בדמו של פר?	מאן דאמר											
בפר ולא בדמו של פר	מאן דאמר											
בפר ואפילו בדמו של פר.	מאן דאמר											
בפר ולא בדמו של פר	מאן דאמר											
בפר ואפילו בדמו של פר.	מאן דאמר											
נמנין ומושכין ידוהן ממנו עד שישחט	מאן דאמר											
ואם איתא - עד שיזרוק מיבעי ליה	מאן דאמר											
שני התם דכתיב (שמות יב) מהיות משה - מחיותה דשה.	מאן דאמר											
אין פודין לא בעגל ולא בחיה, ולא בשחוטא, ולא בטריפה, ולא בכלאים, ולא בכור, אלא בשא	מאן דאמר											
שאני התם, דליף שה שה מפסח.	מאן דאמר											
אי מה להלן זכר תם וכן שנה - אף כאן זכר תם וכן שנה?	מאן דאמר											
תלמוד לומר (שמות יג) תפדה תפדה ריבה.	מאן דאמר											
אי תפדה תפדה ריבה - אפילו כולהו נמי	מאן דאמר											
אם כן, שה מאי אהני ליה?	מאן דאמר											
(ויקרא ד) והוציא את כל הפר	מאן דאמר											
שיוציא את כולו.	מאן דאמר											
ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת	מאן דאמר											
בעור ובשר ופרש - דכולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - בדם.	מאן דאמר											
דם איקרי פר	מאן דאמר											

<p>◆ disputants-חולקים</p> <p>◊ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>< insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
---	---

Talmud Navigator

יומא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
דמ לא איקרי פר.	ומר סבר: [רבי אמי]	◆	■	!								ג.	
מסתברא כמאן דאמר דם איקרי פר, דכתיב (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש בפר בן בקר אטו בקרניה מעייל ליה? אלא, בדמו, וקרי ליה פר.	רב אשי:			■								ג.	
ואידך				ז								ג.	
במה הוכשר אהרן לבא אל הקדש - בפר בן בקר לחטאת.	[רבי אמי]			!								ג.	
ותיפוק ליה דחטאת שמתו בעליה היא, וחטאת שמתו בעליה למיתה אולא								ז				ג.	
חטאת צבור היא, ולא למיתה אולא.	רבין בר רב אדא לרבא, אמרי תלמידיך, אמר רב עמרם:								!			ג.	
והלא פר יום הכפורים, וחביתי כהן גדול, ופסח, דקרבן יחיד הוא, ודוחה את השבת ואת הטומאה	דתנן: אמר לו רבי מאיר:									■	!	ג.	
לאו מכלל דאיכא למאן דאמר דצבור?											!	ג.	
ולטעמיך	[רבא]							ז				ג.	
והלא פר העלם דבר של צבור, ושעירי עבודה זרה, וחגיגה דקרבן צבור, ואין דוחין לא את השבת ולא את הטומאה	דקתני: אמר לו רבי יעקב:									■	ז	ג.	
מכלל דאיכא למאן דאמר דיחיד?											ז	ג.	
אלא, לתנא קמא קא מהדר ליה. דשמעיה דקאמר:	[רבא]										!	ג.	
קרבן צבור דוחה את השבת ואת הטומאה, וקרבן יחיד אינו דוחה לא את השבת ולא את הטומאה.	[תנא קמא]										■	!	ג.
קרבן יחיד כללא הוא? והלא פר יום הכפורים וחביתי כהן גדול ופסח, דקרבן יחיד הוא, ודוחין את השבת ואת הטומאה.	אמר לו רבי מאיר:										■	!	ג.
קרבן צבור כללא הוא? והלא פר העלם דבר של צבור, ושעירי עבודה זרה, וחגיגה, דקרבן צבור הוא ואין דוחין לא את השבת ולא את הטומאה.	ואמר לו רבי יעקב:										■	!	ג.
אלא נקוט האי כללא בידך: כל שזמנו קבוע - דוחה את השבת ואת הטומאה אפילו ביחיד, וכל שאין זמנו קבוע - אינו דוחה לא את השבת ולא את הטומאה ואפילו בצבור.											■	!	ג.
פר ושעיר של יום הכפורים שאבדו והפריש אחרים תחתיהן - כולם ימותו, וכן שעירי עבודה זרה שאבדו והפריש אחרים תחתיהן כולם ימותו. דברי רבי יהודה.	איתיביה אביי: [רבי יהודה]	◆	■	ז								ג.	
ירעו עד שיסתאבו, ומכרו, ויפלו דמיהן לנדבה, שאין חטאת צבור מתה.	רבי אלעזר ורבי שמעון:	◆	■	ז								ג.	
מאי פר - פר העלם דבר של צבור.	אמר ליה: [רבא]										!	ג.	
והא של יום הכפורים קתני											ז	ג.	
כי קתני - אדשעיר.											!	ג.	
פר של יום הכפורים, ושעיר של יום הכפורים שאבדו, והפריש אחרים תחתיהן - כולם ימותו, דברי רבי יהודה.	והתניא: [רבי יהודה]	◆	■	ז								ג.	
ירעו עד שיסתאבו, ומכרו, ויפלו דמיהן לנדבה, שאין חטאת צבור מתה	רבי אלעזר ורבי שמעון:	◆	■	ז								ג.	
לא תימא: שאין חטאת צבור מתה, אלא אימא: שאין חטאת השותפין מתה.											!	ג.	
ומאי נפקא מינה											ז	ג.	
דלא מיתו כהנים פר בהוראה.											!	ג.	
לדברי האומר: פר יום הכפורים קרבן יחיד, עושה תמורה או אינו עושה תמורה?	תא שמע, דבעי רבי אלעזר:										■	ז	ג.
לאו מכלל דאיכא למאן דאמר דצבור?												ז	ג.
לא, מכלל דאיכא למאן דאמר דשותפין.											!	ג.	
לדברי האומר פר יום הכפורים קרבן יחיד, עושה תמורה או אינו עושה תמורה?	גופא, בעי רבי אלעזר:											▲	ג.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
 O מעשה-story **תירוץ-answer** !
 ■ **ראיה-proof**

מקרא-key:

Talmud Navigator

יומא-הוציא או לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי קא מיבעיא ליה?									ז			ג:
אי בתר מקדיש אולינן אי בתר מתכפר אולינן									!			ג:
פשיטא דבתר מתכפר אולינן									ז			ג:
המקדיש מוסיף חומש, והמתכפר עושה בה תמורה, והתורם משלו על של חבירו טובת הנאה שלו	דאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן:								■	ז		ג:
לעולם פשיטא ליה דבתר מתכפר אולינן									!			ג:
אחיו הכהנים בקביעותא מתכפרי, או דילמא בקופיא מתכפרי?	והכי קא מיבעיא ליה: [רבי אלעזר]											ג:
חומר בזבח מבתמורה, וחומר בתמורה מבזבח:	תא שמע:								■	ז		ג:
חומר בזבח, שהזבח נוהג ביחיד כבזבוח, ודוחה את השבת, ואת הטומאה, ועושה תמורה, מה שאין כן בתמורה.									■	■	ז	ג:
חומר בתמורה מבזבח: שהתמורה חלה על בעל מום קבוע, ואינה יוצאה לחולין ליגזו וליעבד, מה שאין כן בזבח.									■	■	ז	ג:
האי זבח היכי דמי?												ג:
אילמא דיתיד									!			ג:
מי דחי שבת וטומאה?									ז			ג:
אלא דצבור									!			ג:
מי עושה תמורה?									ז			ג:
אלא לאו - דפר, ודוחה את השבת ואת הטומאה - דקביע ליה זמן, ועושה תמורה - דקרבן יחיד הוא.									!			ג:
לא, באילו של אהרן.	רב ששת:											ג:
הכי נמי מסתברא, דאי סלקא דעתך דפרו תמורה דפר, שבת וטומאה הוא דלא דחיא, הא בחול מקריב קרבה? הא תמורת חטאת היא, ותמורת חטאת למיתה אולא									■	!		ג:
לא, לעולם פרו. ומאי תמורה - שם תמורה.												ג:
אי הכי, זבח נמי - שם זבח.												ג:
שם זבח לא קתני.									!			ג:
ממאי?												ג:
חומר בתמורה, שהתמורה חלה על בעל מום קבוע, ואינה יוצאה לחולין ליגזו וליעבד.	מדקתני:								■	!		ג:
ואי סלקא דעתך מאי זבח - שם זבח, והא איכא בכור ומעשר דחלין על בעל מום קבוע, ואין יוצאין לחולין ליגזו וליעבד.									!			ג:
אלא: שם זבח לא קתני.									!			גא:
ומאי שנא?									ז			גא:
תמורה שם תמורה - אחת היא, זבח - איכא בכור ואיכא מעשר.									!			גא:
ולרב ששת, אדמוקים לה באילו של אהרן לוקמה בפסח, דדוחה את השבת ואת הטומאה, ועושה תמורה דקרבן יחיד הוא												גא:
אין שוחטין הפסח על היחיד.	קסבר: [רב ששת]											גא:
ונוקמיה בפסח שני												גא:
מי דחי טומאה?									!			גא:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום חזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא- key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

יומא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ותנא, מאי שנא פסח דקרי ליה קרבן יחיד, ומאי שנא חגיגה דקרי לה קרבן ציבור? אי משום דאתי בכנופיא, פסח נמי אתי בכנופיא?	רב הונא בריה דרב יהושע לרבא:				⊖	⊖						
איכא פסח שני, דלא אתי בכנופיא.	[רבא]				!	!						
אם כן, יהא דוחה את השבת ואת הטומאה?	אמר ליה: רב הונא בריה דרב יהושע				⊖	⊖						
אין, כמאן דאמר דחי.	אמר ליה: [רבא]				!							
פסח שני דוחה את השבת, ואינו דוחה את הטומאה.	דתניא: [ת"ק]				!	⊖						
אף דוחה את הטומאה.	רבי יהודה:				!	⊖						
מאי טעמא דתנא קמא?												^
מפני טומאה דחיתו, ויעשה בטומאה?	אמר לך: [ת"ק]				!							
אמר קרא (במדבר ט) ככל חקת הפסח יעשו אתו - ואפילו בטומאה. התורה החזירה עליו לעשותו בטהרה, לא זכה - יעשנו בטומאה.	ורבי יהודה אמר לך:				!							
ותיפוק לי (ויקרא טז) דאשר לו אמר רחמנא, משלו הוא מביא												⊖
אשר לו - משלו הוא מביא ולא משל ציבור.	דתניא:											⊖
יכול לא יביא משל ציבור, שאין הציבור מתכפרין בו, אבל יביא משל אחיו הכהנים, שהרי אחיו הכהנים מתכפרים בו												⊖
תלמוד לומר אשר לו.												!
יכול לא יביא, ואם הביא כשר												⊖
תלמוד לומר שוב (ויקרא טז) אשר לו, שנה הכתוב עליו לעכב.												!
ולישעמין, אחיו הכהנים אי לאו דקנו בגויה היכי מכפר להו? אלא, שאני בי גזא דאהרן דאפקריה רחמנא גבי אחיו הכהנים, הכא גבי תמורה נמי שאני בי גזא דאהרן דאפקריה רחמנא גבי אחיו הכהנים ויש לומר דמתכפרא בקביעותא.												!
היה מהלך בהיכל עד שמגיע לבין שתי הפרוכת המבדילות בין הקדש ובין קדש הקדשים, וביניהן אמה.	[תנא קמא]											⊖
לא היתה שם אלא פרוכת אחת בלבד, שנאמר (שמות כו) והבדילה הפרוכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים.	רבי יוסי:											⊖
שפיר קאמר להו רבי יוסי לרבנן												⊖
הני מילי - במשכן, אבל במקדש שני, כיון דלא הואי אמה טרקסין, ובמקדש ראשון הוא דהואי, ואיסתפקא להו לרבנן בקדושתיה אי כלפנים אי כלחוץ, ועבוד שתי פרוכות.	ורבנן אמרי לך:											!
בין המזבח למנורה היה מהלך, דברי רבי יהודה	תנו רבנן: [רבי יהודה]											⊖
בין שלחן למזבח.	רבי מאיר:											⊖
בין שלחן לכותל.	יש אומרים:											⊖
מאן יש אומרים?												^
רבי יוסי היא	רב חסדא:											!
פיתחא בצפון קאי.	דאמר: [רבי יוסי]											⊖
פיתחא בדרום קאי.	ורבי יהודה אמר לך:											⊖
ורבי מאיר כמאן סבירא ליה?												^
אי כרבי יהודה סבירא ליה												!
ניעול כרבי יהודה												⊖

<p>disputants- חולקים ♦ central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה O</p>		<p>statement- מימרא ■ challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ! proof- ראיה- ■</p>		מקרא- key:		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
יומא-הוציא לו																			
מימרא																			
אי כרבי יוסי סבירא ליה																			נא:
ניעול כרבי יוסי:																			נא:
לעולם כרבי יוסי סבירא ליה																			נא:
שולחנות צפון ודרום מונחין ומפסקא ליה שלחן, ולא מתעייל ליה.				ואמר לך: [רבי מאיר]															נא:
לעולם מורח ומערב מונחין. ומשום שכניה לאו אורח ארעא למיעל להדיא.				ואיבעית אימא: [רבי מאיר]															נא:
חביבין ישראל שלא הצריכין הכתוב לשליח.				ורבי יוסי אמר לך:															נב:
ורבי יהודה נמי, ניעול בין מנורה לכותל																			נב:
משחררי מאניה.				[רבי יהודה]															נב:
אמה טרקסין לא הכריעו בו חכמים אי כלפנים אי כלחוץ.				רבי נתן:															נב:
מאי טעמא?				מתקיף לה רבינא:															נב:
אילימא משום דכתיב (מלכים א' 1) והבית אשר בנה המלך שלמה לה' ששים אמה ארכו ועשרים רחבו ושלשים אמה קומתו וכתיב (מלכים א' 1) וארבעים באמה היה הבית הוא ההיכל לפני וכתוב (מלכים א' 1) ולפני הדביר עשרים אמה ארך ועשרים אמה רחבו ועשרים אמה קומתו ולא ידעין אמה טרקסין אי מהני עשרים, ואי מהני ארבעים.																			נב:
ודילמא, לא מהני עשרין ולא מהני ארבעין, וחללא קא חשיב, כותלים לא קא חשיב תדע, דכל היכא דקא חשיב כותלים חשיב ליה לדידיה																			נב:
ההיכל מאה על מאה ברום מאה, כותל אולם חמש, והאולם אחת עשרה, כותל ההיכל שש, וארכו ארבעים אמה ואמה טרקסין, ועשרים אמה בית קדשי הקדשים, כותל ההיכל שש, והתא שש, וכותל התא חמש.				דתנן:															נב:
אלא: קדושתיה, אי כלפנים אי כלחוץ.																			נב:
(מלכים א' 1) ודביר בתוך הבית מפנימה הכין לתתן שם את ארון ברית ה'. היכי קאמר קרא? ודביר בתוך הבית מפנימה הכין לתתן שם או דילמא הכי קאמר ודביר בתוך הבית מפנימה?				היינו דאמר רבי יוחנן, בעי יוסף איש הוצל:															נב:
ומי מספקא ליה?																			נב:
חמש מקראות בתורה אין להן הכרע: שאת, משוקדים, מחר, ארור, וקם.				והתניא, איסי בן יהודה:															נב:
הוא יוסף איש הוצל, הוא יוסף הבבלי, הוא איסי בן יהודה, הוא איסי בן גור אריה, הוא איסי בן גמליאל, הוא איסי בן - מהלאל. ומה שמו - איסי בן עקיבא שמן				והתניא:															נב:
בדאורייתא ליכא, בדנביאי איכא.																			נב:
ובדאורייתא ליכא?																			נב:
(שמות כד) וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עלת כבשים, ויזבחו זבחים שלמים לה' פרים, או דילמא אידי ואידי פרים?				והא איכא דבעי רב חסדא:															נב:
לרב חסדא מספקא ליה, לאיסי בן יהודה - פשיטא ליה.																			נב:
החיצונה היתה פרופה מן הדרום, ופנימית מן הצפון, מהלך בנייהו עד שמגיע לצפון, הגיע לצפון הופך פניו לדרום, מהלך לשמאלו עם הפרוכת עד שהוא מגיע לארון.																			נב:
הגיע לארון, נתן את המחתה בין שני הבדים.																			נב:
צבר את הקטרת על גבי גחלים, ונתמלא כל הבית כולו עשן.																			נב:
יצא ובא לו בדרך בית כניסתו, ומתפלל תפלה קצרה בבית החיצון. ולא היה מאריך בתפלתו, שלא להבעית את ישראל.																			נב:
במאי עסקין?																			נב:
אילימא במקדש ראשון																			נב:
מי הוּו פרוכת?																			נב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

יומא-הוציא לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אלא במקדש שני											!	◇	נב:	
מי הוה ארון?											?	◇	נב:	
משנגנו ארון נגזו עמו צנצנת המן, וצלוחית שמן המשחה, ומקלו של אהרן ושקדיה ופרחיה, וארגו ששגרו פלשתים דורון לאלהי ישראל, שנאמר (שמואל א' ו') וכלי הזהב אשר השבתם לו אשם תשימו בארגז מצדו ושלחתם אתו והלך.	והתניא:										■	?	◇	נב:
ומי גזו											^		נב:	
יאשיהו גזו.											!	◇	נב:	
מה ראה שגזו											^		נב:	
ראה שכתבו (דברים כח) יולך ה' אתך ואת מלכך אשר תקים עליך עמד וגזו, שנאמר (דברי הימים ב' לה) ויאמר ללוים המבינים לכל ישראל הקדושים לה' תנו את ארון הקדש בבית אשר בנה שלמה בן דויד מלך ישראל אין לכם משא בכתף עתה עבדו את ה' אלהיכם ואת עמו ישראל.											!	◇	נב:	
אתיא שמה שמה, ואתיא דורות דורות, ואתיא משמרת משמרת.	ואמר רבי אלעזר:										■	!	◇	נב:
לעולם במקדש שני, ומאי הגיע לארון - מקום ארון.											!	◇	נב:	
והא קתני נתן את המחטה לבין שני הבדים											?		נב:	
אימא: כבין שני הבדים.											!	◇	נב:	
צבר את הקטרת על גבי גחלים.												■	נב:	
תנן כמאן דאמר צובר.												■	נב:	
צובר פנימה, שהיא חוצה לו.	תני חדא:										◇	■	נב:	
צובר חוצה, שהיא חוצה לו.	ותניא אידך:										◇	■	נב:	
תנאי היא.	אביי:										■		נב:	
מסתברא כמאן דאמר פנימה שהיא חוצה לו	ואמר אביי:										■	◇	נב:	
מלמדין אותו: הוהר שלא תתחיל מפניך שמא תכוה.	דתנן:										■	◇	נב:	
(ויקרא טז) ונתן את הקטרת על האש לפני ה' - שלא יתקן מבחוח ויכניס, להוציא מלבן של צדוקין שאומרים יתקן מבחוח ויכניס.	תנו רבנן:											■	נב:	
מאי דרוש?												^	נב:	
(ויקרא טז) כי בענן אראה על הכפרת - מלמד שיתקן מבחוח ויכניס.												!	◇	נב:
והלא כבר נאמר ונתן את הקטרת על האש לפני ה'.	אמרו להם חכמים:											?	◇	נב:
אם כן מה תלמוד לומר כי בענן אראה על הכפרת - מלמד שנתן בה מעלה עשן.												■	◇	נב:
ומניין שנתן בה מעלה עשן, שנאמר (ויקרא טז) וכסה ענן הקטרת את הכפרת. הא לא נתן בה מעלה עשן, או שחיסר אחת מכל סמניה - חייב מיתה.												■	◇	נב:
ותיפוק ליה דקא מעייל ביאה ריקנית												?	◇	נב:
הכא במאי עסקינן - כגון ששגג בביאה, והויד בהקטרה.	רב ששת:											!	◇	נב:
אפילו תימא הויד בזו ובזו, כגון דעייל שתי הקטרות, אחת שלימה ואחת חסירה. אביאה לא מייחייב - דהא עייל ליה שלימה, אהקטרה מייחייב - דקא מקטר קטורת חסירה.	רב אשי:											!	◇	נב:
ומניין שנתן בה מעלה עשן - תלמוד לומר וכסה.	אמר רב:											■	◇	נב:
קרא לקרא?												?	◇	נב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator

יומא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכי קאמר: אין לי אלא עלה מעלה עשן, עיקר מעלה עשן מניין? תלמוד לומר וכסה.	רב יוסף:											◇
והא איפכא תניא	אמר ליה אבוי:							⚡				◇
נתן בה עיקר מעלה עשן, היה מתמר ועולה כמקל עד שמגיע לשמי קורה. כיון שהגיע לשמי קורה - ממשמש ויורד בכותלים עד שנתמלא הבית עשן, שנאמר (ישעיהו ו) והבית ימלא עשן.	דתניא:							⚡				◇
הכי קאמר, אין לי אלא עיקר מעלה עשן, עלה מעלה עשן מניין? תלמוד לומר וכסה.	אלא אמר אבוי:											◇
אין לי אלא אהל מועד שבמדבר, שילה ובית עולמים מניין? תלמוד לומר וכסה.	רב ששת:											◇
האי (ויקרא טז) מוכן יעשה לאהל מועד השכן אתם נפקא								⚡				◇
אלא, הכי קאמר: אין לי אלא ביום הכפורים, בשאר ימות השנה מניין - תלמוד לומר וכסה.												◇
חד - למצוה, וחד - לעכב	רב אשי:											◇
חד - לעונש, וחד - לאזהרה.	רבא:											◇
ולא ימות - עונש, כי בענן אראה - אזהרה.	תניא, רבי אליעזר:											◇
יכול יהיו שניהם אמורין קודם מיתת בני אהרן								⚡				◇
תלמוד לומר (ויקרא טז) אחרי מות שני בני אהרן												◇
יכול יהיו שניהם אמורים אחר מיתת שני בני אהרן								⚡				◇
תלמוד לומר כי בענן אראה על הכפרת.												◇
הא כיצד?												◇
אזהרה קודם מיתה, ועונש אחר מיתה.												◇
מאי תלמודא?												◇
אמר קרא כי בענן אראה - ועדיין לא נראה.	רבא:											◇
ואלא מאי טעמא איענוש?								⚡				◇
לא מתו בני אהרן אלא על שהורו הלכה בפני משה רבן.	כדתניא, רבי אליעזר:											◇
מאי דרוש?												◇
(ויקרא א) ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח - אף על פי שהאש יורד מן השמים, מצוה להביא מן ההדיוט.												◇
יצא ובא לו דרך כניסתו.												◇
מנא הני מילי?												◇
אמר קרא (דברי הימים ב' א) ויבא שלמה לבמה אשר בגבעון ירושלים, וכי מה ענין גבעון אצל ירושלים? אלא מיקש יציאתו מגבעון לירושלים לביאתו מירושלים לגבעון. מה ביאתו מירושלים לגבעון - פניו כלפי במה כדרך ביאתו, אף יציאתו מגבעון לירושלים - פניו כלפי במה כדרך ביאתו.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											◇
וכן כהנים בעבודתן, ולוים בדוכנן, וישראל במעמדן, כשהן נפטרין - לא היו מחזירין פניהן והולכין, אלא מצדדין פניהן והולכין, וכן תלמיד הנפטר מרבבו לא יחזיר פניו וילך, אלא מצדד פניו והולך.												◇
כי הא דרבי אלעזר, כד הוה מיפטר מיניה דרבי יוחנן, כד הוה בעי רבי יוחנן לסגויי הוה גחין קאי רבי אלעזר אדוכתיה, עד דהוה מיכסי רבי יוחנן מיניה וכד הוה בעי רבי אלעזר לסגויי, הוה קא אויל לאחוריה עד דמכסי מיניה דרבי יוחנן												◇
רבא כד הוה מיפטר מיניה דרב יוסף הוה אויל לאחוריה, עד דמנגפן כרעיה ומתוסן אסקופתא דבי רב יוסף דמא.												◇
הכי עביד רבא.	אמרו ליה לרב יוסף:											◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

יומא-הוציא לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יהא רעוא דתרום רישך אכולה כרכא	אמר ליה: [רב יוסף]											◇
המתפלל צריך שיפסיע שלש פסיעות לאחוריו, ואחר כך יתן שלום.	רבי אלכסנדר אמר רבי יהושע בן לוי:											◇
כיון שפסע שלש פסיעות לאחוריו - התם איבעיא ליה למיקם, משל לתלמיד הנפטר מרבו, אם חוזר לאלתר - דומה לכלב ששב על קיאו.	אמר ליה רב מרדכי:											◇
המתפלל צריך שיפסיע שלש פסיעות לאחוריו, ואחר כך יתן שלום. ואם לא עשה כן - ראוי לו שלא התפלל.	תניא נמי הכי:											◇
שנותן שלום לימין ואחר כך לשמאל, שנאמר (דברים לג) מימינו אש דת למו ואומר (תהלים צא) יפל מצדך אלף ורובה מימינך.	משום רב שמעיה אמרו:											◇
מאי ואומר?		ז										◇
וכי תימא: אורחא דמילתא היא למיתב בימין, תא שמע יפל מצדך אלף ורובה מימינך.		!										◇
רבא חזייה לאביי דיהיב שלמא לימינא ברישא.		o										◇
מי סברת לימין דידך? לשמאל דידך קא אמינא, דהוי ימינו של הקדוש ברוך הוא.	אמר ליה: [רבא]	ז										◇
חזינא להו לאביי ורבא דפסעי להו שלש פסיעות בכריעה אחת.	רב חייא בריה דרב הונא:											◇
ומתפלל תפלה קצרה בבית החיצון.												◀
מאי מצלי?												^
יהי רצון מלפניך ה' אלהינו שתהא שנה זו גשומה ושחונה.	רבא בר רב אדא ורבין בר רב אדא, תרווייהו משמיה											!
שחונה מעליותא היא?												ז
אלא אימא: אם שחונה - תהא גשומה.												!
לא יעדי עביד שולטן מדבית יהודה, ולא יהיו עמך ישראל צריכין לפרנס זה מזה, ולא תכנס לפניך תפלת עוברי דרכים.	רב אחא בריה דרבא מסיים בה משמיה דרב											■
רבי חנינא בן דוסא הוה קא אזיל באורחא, שדא מטרא עליה. אמר: רבונו של עולם, כל העולם כולו בנחת וחנינא בצער? פסק מיטרא. כי אתא לביתיה אמר: רבונו של עולם, כל העולם כולו בצער וחנינא בנחת. אתא מיטרא.	[רבי חנינא בן דוסא]											o
מאי אהניא ליה צלותיה דכהן גדול לגבי רבי חנינא בן דוסא.	רבי יוסף:											ז
מעשה ככהן גדול אחד שהאריך בתפלתו, ונמנו אחיו הכהנים ליכנס אחריו. התחילו הם נכנסין והוא יוצא. אמרו לו: מפני מה הארכת בתפלתך? אמר להם: קשה בעיניכם שהתפללתי עליכם, ועל בית המקדש שלא יחרב. - אמרו לו: את הריגיל לעשות כן, שהרי שנינו: לא היה מאריך בתפלתו, כדי שלא להבעית את ישראל.	תנו רבנן:											o ■
משניטל ארון, אבן היתה שם מימות נביאים ראשונים ושתיה היתה נקראת, גבוה מן הארץ שלש אצבעות, ועליה היה נותן.												■
נטל את הדם ממי שהיה ממרס בו, נכנס למקום שנכנס ועמד במקום שעמד, והזה ממנו אחת למעלה ושבע למטה, ולא היה מתכוון להוות לא למעלה ולא למטה אלא כמצלויף. וכך היה מונה: אחת, אחת ואחת, אחת ושתים, אחת ושלוש, אחת וארבע, אחת וחמש, אחת ושש, אחת ושבע.												■
יצא והניחו על כן הזהב שבהיכל. הביאו לו את השעיר, שחטו, וקבל במזרק את דמו, נכנס למקום שנכנס, ועמד במקום שעמד, והזה ממנו אחת למעלה ושבע למטה. וכך היה מונה: אחת, אחת ואחת, אחת ושתים, וכל.												■
יצא והניחו על כן הזהב השני שבהיכל.	[ת"ק]											◆
לא היה שם אלא כן אחד בלבד.	רבי יהודה:											◆
נטל דם הפר והניח דם השעיר, והזה ממנו על הפרוכת שכנגד הארון מבחוץ, אחת למעלה ושבע למטה, ולא היה מתכוון וכל, וכך היה מונה וכל.												■
נטל דם השעיר והניח דם הפר, והזה ממנו על הפרוכת שכנגד הארון מבחוץ, אחת למעלה ושבע למטה וכל.												■
עירה דם הפר לתוך דם השעיר, ונתן את המלא בריקן.												■
משנגנו לא קתני, אלא משניטל.												■

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

יומא-הוציא לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
תנן כמאן דאמר ארון גלה לבבל.	[תנן]											גז.
ארון גלה לבבל, שנאמר (דברי הימים ב' לו) ולתשובת השנה שלח המלך נבוכדנאצר ויבאחו בבלה עם כלי חמדת בית ה'.	דתניא, רבי אליעזר:											גז.
ארון גלה לבבל, שנאמר (ישעיהו לו) לא יותר דבר אמר ה' - אלו עשרת הדברות שבו.	רבי שמעון בן יוחאי:											גז.
ארון במקומו נגזו, שנאמר (מלכים א' ח) ויראו ראשי הבדים מן הקדש על פני הדביר ולא יראו החוצה ויהיו שם עד היום הזה.	רבי יהודה:											גז.
ופליגא דעולא												גז.
וכי מאחר שרבי אליעזר מלמדנו פעם ראשונה ושניה ארון גלה לבבל, ראשונה - הא דאמרן (דברי הימים ב' לו) ויבאחו בבלה עם כלי חמדת בית ה', שניה מאי היא? דכתיב - (איכה א) ויצא מבית ציון כל הדרה. מאי כל הדרה - חדרה. אתה מאי אתה אומר?	דאמר עולא: שאל רבי מתיא בן חרש את רבי שמעון בן יוחאי ברומי: אמר לו: (רבי שמעון בן יוחאי)											גז.
שאני אומר ארון במקומו נגזו, שנאמר (מלכים א' ח) וירארכו הבדים וגו'.	רבה לעולא:											גז.
מאי משמע?												גז.
דכתיב (מלכים א' ח) ויהיו שם עד היום הזה.	[עולא]											גז.
וכל היכא דכתיב עד היום הזה לעולם הוא?	[רבה]											גז.
והכתיב (שופטים א) ואת היבוסים ישב ירושלים לא הורישו בני בנימין וישב היבוסים את בני בנימין בירושלים עד היום הזה												גז.
הכי נמי דלא גלוי?												גז.
חמשים ושנים שנה לא עבר איש ביהודה, שנאמר (ירמיהו ט) על ההרים אשא בכי ונהי ועל נאות מדבר קינה כי נצתו מבלי איש עבר ולא שמעו קול מקנה מעוף השמים ועד בהמה ננדו הלכו. בהמה בגימטריא	והתניא, רבי יהודה:											גז.
שבע שנים נתקיימה גפרית ומלח בארץ ישראל.	ותניא, רבי יוסי:											גז.
מאי טעמא דרבי יוסי - אתיא ברית ברית. כתיב הכא (דניאל ט) והגביר ברית לרבים שבוע אחד וכתיב התם (דברים כט) ואמרו על אשר עזבו את ברית ה' אלהי אבתם.	ואמר רבי יוחנן:											גז.
הכא כתיב שם התם לא כתיב שם.	אמר ליה: [עולא]											גז.
וכל היכא דכתיב שם לעולם הוא.												גז.
(דברי הימים א' ד) ומהם מן בני שמעון הלכו להר שער אנשים חמש מאות ופלטיה ונעריה ורפיה ועזיאל בני ישעי בראשם ויכו את שארית הפלטה לעמלק וישבו שם עד היום הזה	מיתבי:											גז.
וכבר עלה סנהריב מלך אשור ובלבל כל הארצות, שנאמר (ישעיהו י) ואסיר גבלות עמים ועתודותיהם שושתי												גז.
תיובתא.												גז.
ארון בלשכת דיר העצים היה גנוז.	רב נחמן, תנא: וחכמים אומרים:											גז.
מעשה בכהן אחד שהיה מתעסק, וראה רצפה משונה מחברותיה, ובא והודיע את חבריו, ולא הספיק לגמור את הדבר עד שיצתה נשמתו, וידעו ביהוד ששם ארון גנוז.	רב נחמן בר יצחק, אף אנן נמי תנינא:											גז.
מאי הוה עביד?												גז.
מתעסק בקרדומו היה.	רבי חלבו:											גז.
שני כהנים בעלי מומין היו מתליעין בעצים, ונשמטה קרדומו של אחד מהם ונפלה שם, ויצתה אש ואלתו.	תנא דבי רבי ישמעאל:											גז.
כתיב (מלכים א' ח) ויראו ראשי הבדים וכתוב (מלכים א' ח) ולא יראו החוצה - הא כיצד? - נראין ואין נראין.	רב יהודה רמי:											גז.
ויראו ראשי הבדים יכול לא יהו זוין ממקומן - תלמוד לומר וירארכו הבדים. יכול יהו מקוערין בפרוכת ויוצאין - תלמוד לומר ולא יראו החוצה. הא כיצד - דוחקין ובלטין ויוצאין בפרוכת, ונראין כשני דדי אשה, שנאמר (שיר השירים א) צרור המר דודי לי בין שדי ילון.	תניא נמי הכי:											גז.
בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגללין להם את הפרוכת, ומראין להם את הכרובים שהיו מעורים זה בזה, ואומרים להן: ראו חתכתם לפני המקום כחבת זכר ונקבה.	רב קטינא:											גז.
(במדבר ד) ולא יבאו לראות כבלע את הקדש	מתיב רב חסדא:											גז.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

יומא-הוציא לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא	מאן דאמר											
בשעת הכנסת כלים לנרתק שלהם	ואמר רב יהודה אמר רב:											גד
משל לכלה, כל זמן שהיא בבית אביה - צנועה מבעלה, כיון שבאתה לבית חמיה - אינה צנועה מבעלה.	רב נחמן:											גד
מעשה בכהן אחד שהיה מתעסק וכו'	מתיב רב חנא בר רב קטינא:											גד
נתגרשה קא אמרת, נתגרשה - חזרו לחיבתה הראשונה.	אמר ליה: [רב נחמן]											גד
במאי עסקינן?												גד
אי נימא במקדש ראשון												גד
מי הוא פרוכת?												גד
אלא במקדש שני												גד
מי הוו כרובים?												גד
לעולם במקדש ראשון, ומאי פרוכת - פרוכת דבבי.												גד
שלשה עשר פרוכות היו במקדש, שבעה כנגד שבעה שערים, שתיים אחת לפתחו של היכל ואחת לפתחו של אולם, שתיים בדביר, ושתיים כנגדן בעליה.	דאמר רבי זירא אמר רב:											גד
לעולם במקדש שני, וכרובים דצורתא הוו קיימי.	רב אחא בר יעקב:											גד
דכתיב (מלכים א' ו) ואת כל קירות הבית מסב קלע כרובים ותמרת ופטרי ציצים וצפה זהב מישר על המזקה												גד
וכתיב (מלכים א' ז) כמער איש וליות.												גד
מאי כמער איש וליות?												גד
כאיש המעורה בלוייה שלו.	רבה בר רב שילא:											גד
בשעה שנכנסו נכרים להיכל ראו כרובים המעורין זה בזה, הוציאו לשוק ואמרו: ישראל הללו, שברכתן ברכה וקללתן קללה, יעסקו בדברים הללו? מיד הוילום, שנאמר (איכה א) כל מכבדיה הוילוה כי ראו ערותה.	ריש לקיש:											גד
ושתיה היתה נקראת.												גד
שממנה הושתת העולם.	תנא:											גד
תנן כמאן דאמר מציון נברא העולם.												גד
עולם מאמצעיתו נברא, שנאמר (איוב לח) בצקת עפר למוצק ורגבים ידבקו	דתניא, רבי אליעזר:											גד
עולם מן הצדדין נברא, שנאמר (איוב לז) כי שלג יאמר הוי ארץ וגשם מטר וגשם מטרות עזו.	רבי יהושע:											גד
אבן ירה הקדוש ברוך הוא בים, ממנו נשתת העולם, שנאמר (איוב לח) על מה אדניה הטבעו או מי ירה אבן פנתה	רבי יצחק:											גד
מציון נברא, שנאמר (תהלים ג) מזמור לאסוף אל אלהים ה' ואומר מציון מכלל יפי - ממנו מוכלל יפיו של עולם.	חכמים:											גד
(בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים. תולדות שמים - משמים נבראו, תולדות הארץ - מארץ נבראו.	תניא, רבי אליעזר הגדול:											גד
אלו ואלו מציון נבראו, שנאמר מזמור לאסוף אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבאו ואומר מציון מכלל יפי אלהים הופיע - ממנו מוכלל יפיו של עולם.	חכמים:											גד
נטל את הדם ממי שמרס בו וכו'												גד
מאי כמצליף?												גד
כמנגדנא.	מחוי רב יהודה:											גד
כשהוא מזה - אינו מזה על הכפורת אלא כנגד עוביה של כפורת. כשהוא מזה למעלה - מצדד ידו למטה, וכשהוא מזה למטה - מצדד ידו למעלה.	תנא:											גד

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מרא-מקרא-key</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

Talmud Navigator

יומא-הוציא לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מנא הני מילי?												
אמר קרא (ויקרא טז) והוא אתו על הכפרת ולפני הכפרת. לא יאמר למטה בשעיר, דלא צריך, דגמר ממטה דפר, למה נאמר - לאקושי על לפני: מה לפני דלאו על - אף על דלאו על.	רב אחא בר יעקב אמר רבי זירא:											
אדרבה, לא יאמר למעלה בפר דלא צריך, דגמר ממעלה דשעיר, למה נאמר - לאקושי לפני לעל. מה על - על ממש, אף לפני - על ממש												
האי מאי? אי אמרת בשלמא למטה דשעיר לאקושי, למעלה דפר - מיבעי ליה לכדתנא דבי רבי אליעזר בן יעקב.												
(ויקרא טז) על פני הכפרת קדמה - זה בנה אב: כל מקום שנאמר פני אינו אלא קדים	דתנא דבי רבי אליעזר בן יעקב:											
אלא אי אמרת למעלה דפר לאקושי - למטה דשעיר למאי אתא?												
והוא אתו על הכפרת ולפני הכפרת למדנו כמה למעלה בשעיר - אחת. למטה בשעיר איני יודע כמה. הריני דן: נאמרו דמים למטה בפר, ונאמרו דמים למטה בשעיר, מה למטה בפר שבע - אף למטה בשעיר שבע. או כלך לדרך זו: נאמרו דמים למעלה בשעיר, ונאמרו דמים למטה בשעיר, מה למעלה בשעיר - אחת, אף למטה בשעיר - אחת.	תנו רבנן:											
נראה למי דומה: דנין מטה ממטה, ואין דנין מטה מלמעלה.												
אדרבה: דנין גופו מגופו, ואין דנין גופו מעלמא.												
תלמוד לומר: (ויקרא טז) ועשה את דמו כאשר עשה לדם הפר שאין תלמוד לומר כאשר עשה ומה תלמוד לומר כאשר עשה - שיהיו כל עשיותיו שוות כשם שלמטה בפר שבע - כך למטה בשעיר שבע.												
למדנו כמה למטה בפר ובשעיר - שבע, למעלה בפר איני יודע כמה, והריני דן: נאמרו דמים למעלה בשעיר, ונאמרו דמים למעלה בפר. מה למעלה בשעיר - אחת, אף למעלה בפר - אחת.												
או כלך לדרך זו: נאמרו דמים למטה בפר, ונאמרו דמים למעלה בפר, מה למטה בפר - שבע, אף למעלה בפר - שבע.												
נראה למי דומה: דנין מעלה ממעלה, ואין דנין מעלה ממטה.												
אדרבה: דנין גופו מגופו ואין דנין גופו מעלמא												
תלמוד לומר ועשה את דמו כאשר עשה, שאין תלמוד לומר כאשר עשה ומה תלמוד לומר כאשר עשה - שיהיו כל עשיותיו שוות, כשם שלמטה בפר שבע - כך למטה בשעיר שבע, וכשם שלמעלה בשעיר אחת - כך למעלה בפר אחת.												
אחת, אחת ואחת, אחת ושתיים.												
אחת, אחת ואחת, אחת ושתיים, אחת ושלש, אחת וארבע, אחת וחמש, אחת ושש, אחת ושבע, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]											
אחת, אחת ואחת, שתיים ואחת, שלש ואחת, ארבע ואחת, חמש ואחת, שש ואחת, שבע ואחת.	רבי יהודה:											
ולא פליגי מר כי אתריה ומר כי אתריה.												
דכולי עלמא מיהת הזאה ראשונה צריכה מנין עם כל אחת ואחת, מאי טעמא?												
שלא יטעה בהזאות.	רבי אלעזר:											
אמר קרא (ויקרא טז) ולפני הכפרת יזה שאין תלמוד לומר יזה ומה תלמוד לומר יזה - לימד על הזאה ראשונה שצריכה מנין עם כל אחת ואחת.	רבי יוחנן:											
מאי בינייהו?												
איכא בינייהו דלא מנה, ולא טעה.												
יצא והניחו על כן הזהב שבהיכל.												
לא היו שופרות לקיני חובה מפני התערובות.	תנן התם, רבי יהודה:											
מאי מפני התערובות?												
מפני תערובת חובה בנדבה.	רב יוסף:											
ונעביד תרי, ונכתוב עלייהו הי חובה והי דנדבה.	אמר ליה אביי:											

disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ■ ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■
--	---

יומא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רבי יהודה לית ליה כתיבה.	[רב יוסף]										◊	נה.
לא היה שם אלא כן אחד בלבד.	דתנן, רבי יהודה:										◊	נה:
תרי מאי טעמא לא		ז										נה:
משום דמחלפי			!									נה:
ונעביד תרי וליכתוב עלייהו הי דפר והי דשעיר		ז										נה:
אלא: לרבי יהודה לית ליה כתיבה.			!									נה:
שלוש עשרה שופרות היו במקדש, והיה כתוב עליהן: תקלין חדתין, ותקלין עתיקין, וקינין, וגזולי עולה, ועצים, ולבונה, וזהב לכפורת, וששה לנדבה. תקלין חדתין - אלו שקלים של כל שנה ושנה, תקלין עתיקין - מי שלא שקל אשתקד ישקול לשנה הבאה, קינין - הן תורין, גזולי עולה - הן בני יונה, וכולן עולות, דברי רבי יהודה.	מיתיבו: [רבי יהודה]										◊	נה: